

regni negociis. Cui successit C[unradus], qui preterito anno, sicut dictum est, de Salzburgenſi archiepiscopatu, quem tenebat, iubente imperatore legitimo possessori domno A[lberto] cesserat.

Eodem anno memoratus et semper memorandus abbas Godscalcus conuentum sororum de Lonewitz mittit in Cunitz ad petitionem Wilhelmi comitis, de quo supra latius disseruimus.— Erat festum sancti Dionisii, tunc in dominica ¹⁾ cum post missarum solempnia emissae transmissae sunt, sicut dictum est, ad locum sibi destinatum cum ingenti fletu et rugitu omnium suam inuicem separationem ferre non ualentium. Abbas ipse omnibus circa se flentibus, siccis quidem oculis eas dimisit, sed post discessum earum sextam mecum cantando grauius ingemuit, compatiens suis filiabus, tamquam propriis uisceribus, intimo karitatis affectu. Commisit autem tam eas, quam omnia, que fuerunt illius loci, domno Petro Lunwicensi priori, quem de prioratu Lunwicensi transtulerat in prioratum Cunitzensis ecclesiae, uirum sane ualde idoneum et litteratum, honestum et castum. Qui sub tali patre Lunwicensi domui multis prefuerat annis ac deinde sub abbate Ottone Cunitensem rexit ecclesiam annis fere tribus, post quos e[um] deposuit et praedictum ²⁾ Eberhardum, cognatum fundatoris, ipsi substituit, causis exstantibus non aliis, nisi quod homo spiritualis in causis temporalibus non prosperabatur, sicut dicebant. Depositus uero uix annum et mensem superuixit, sortitus a domno sicut religiosam uitam ita et felicem transitum. Obiit autem XIII Kal. Maii.

Anno uerbi incarnati MCLXXXIII, XII Kal. Martii memoratus ac semper memorandus abbas Godscalcus migravit a seculo, uicturus coelo cum perhenni premio. Hic Syloensis ecclesiae primus pater, celeberrimus et optimus abbatum Boemiae, honor magis extitit prelationis, quam prelatione honorificus. Qui in diebus suis placuit deo et inuentus est iustus ³⁾, cuius memoria in benedictione est, quamquam eo ipso non attingat eum laus temporis, quo meruit monumentum eternitatis. Oleum effusum nomen ⁴⁾ eius, nomen

něm následoval Kunrat, jenž minulého léta, jakož praveno jest, z Salepurského arcibiskupství, kteréž držel, na rozkaz císařův zákonnému držiteli panu Vojtěchovi ustoupil. 1183

Téhož léta poslal zmíněný a vždy zmínky hodný opat Gotšalk konvent sester z Lúňovic do Kúnie k prosbě Viléma župana, o kterémž shora šire jsme promluvili. — Byl svátek svatého Diwiše, tehďáž v neděli, když po mši slavné vyslané převáženy jsou, jakož řečeno jest, do místa jim určeného za velikého pláče a nářku všech, jež vespolek odloučení svého sněsti nemohly. Opat sám, any všecky vůkol něho plakaly, se suchým sice zrakem je propustil, ale po odchodu jich šestou se mnou zpívaje těžce vzdýchal, žele svých deer, jako vlastních útrob, z nejhlubšího lásky pohnutí. Svěřil pak je jakož i vše, co náleželo onomu místu, panu Petrovi, lúňovickému převorovi, jež z převorství lúňovického přeložil na převorství Kúnického kostela, muže zajisté velice spůsobného i učenného, počestného i ctnostného. Ten pod takovým otcem Lúňovický dům mnoho spravoval let a potom za opata Oty řídil ještě Kúnický kostel téměř po tři léta. Po uplynutí jich složil jej opat ten a prvé řečeného Eberharda, příbuzného zakladatelova, na jeho místo postavil, pouze z té příčiny, jakož pravili, že co člověk duchovní u věcech hospodářských neprosplval. Po sesazení svém však sotva rok a měsíc přečkal, obdržev v úděl od pána za nábožný život také i šťastné skonání. Zemřeltě pak dne 19 Dubna.

Léta páně 1184 dne 18 Února zmíněný 1184 a vždy zmínky hodný opat Gotšalk, sešel jest se světa, aby žil v nebi u věčné odměně. Tento Želivského kostela první otec, nejslavnější a nejlepší z opatů českých, byl více na česť prelátství, než prelátstvím ctěný. Ontě za dnů svých zalíbil se pánu a shledán jest spravedlivým a památka jeho jest v požehnání, ač tím samým nedotkla se při něm chvála doby toho, čímž si zasloužil pomník nesmrtelnosti. Olej rozlitý jméno, jeho jméno vůbec známo po Čechách, Mo-

1) 9 Října. — 2) Co tu do závorek položeno, jest dle přepisu doplněno, poněvadž místo to v původním rukopisu jest vyřiznuto. — 3) Ecclesias. XLIV, 16. — 4) Cant. I, 2.